

VII. Mesés Históriák Szövegértési verseny 3-4. osztály

A HÉTSZÉPSÉGŰ KIRÁLYKISASSZONY

Hol volt, hol nem volt, hetedhét országon is túl, volt egyszer egy szegény ember, s annak egy nagy kamasz fia, úgy hívták, hogy Kolontos Bandi.

No, nem is hiába hívták kolontosnak ezt a legényt, mert csupa ostobaság volt minden cselekedete.

Az apját, az anyját majd felvetette az erős búbánat, hogy a fiuk mindenükből kiforgatja a nagy ostobaságával. Egyszer azt mondja az asszony a fiának:

- Eredj, fiam, öntözd meg a virágokat, mert a nagy melegségben mind elszáradnak.

Fogja magát Bandi, lemegy a pincébe. Volt ott három akó bor, felviszi a kertbe, s ráöntözi a virágokra. Sokszor látta, hogy az emberek, ha bort isznak, jókedvük kerekedik, s amint a bort elöntözte, még meg is kérdezte a virágokat:

- Jókedvetek van, ugye? Meghiszem azt!

Máskor meg azt mondták neki, hogy hintse meg az udvart homokkal, hogy egyenes legyen.

Hanem Bandi azt gondolta, hogy jobb a liszt a homoknál, s ami liszt volt a háznál, azt mindet felhintette az udvaron.

Jó ki az apja, nézi, hogy mit csinál Bandi.

- Jaj, te világbolondja, te, mit tettél?

- Talán bizony nem elég egyenes az udvar? - kérdezte Bandi.

- Hiszen megállj, mindjárt megegyenesítlek én!

Előkapott egy husángot, jól elnadrágolta Bandit, de bizony nadrágolhatta, attól ugyan nem jött meg az esze.

Telik-múlik az idő. Gondolja az ember, talán egy kicsit megjött a Bandi esze, s azt mondja neki:

- Eredj, fiam, etesd meg a disznókat, hadd feküdjenek le aztán.

Kimegy Bandi, megeteti a disznókat, de mikor jóllaktak, fogta magát, addig verte egy bottal, míg el nem nyúltak a hídláson. Azzal bement nagy örömmel az apjához, s mondta:

- No, apám, lefektettem a disznókat.

Kimegy az ember, hadd lássa, mit csinált Bandi. Hát, teremtem, a disznók mind meg vannak dögölve. Elő a husángot az ember, megint jól elnadrágolja Bandit, de bizony nadrágolhatta, attól ugyan meg nem jött az esze.

Estére kerekedik az idő, lefeküsznek, de sem az ember, sem a felesége nem tudott aludni. Sőhajtoztak, tűnődtek, mit csináljanak ezzel az istenveréssel. Ha valahogy szépszerint meg nem szabadulnak tőle, előbb-utóbb koldusbotra juttatja őket.

Eltervezték, hogy akármilyen keserves legyen a szívüknek, kiviszik az erdőbe, s otthagyják. Ahogy lesz, úgy lesz, menjen, amerre szeme lát; éljen, ahogy élhet. Bandi úgy tett, mintha aludnék, még nagyokat is horkolt: jól hallotta, hogy mit egyeztek az öregek. Reggel felkelnek, s mondja a szegény ember Bandinak:

- No, fiam, gyere az erdőbe, vágjunk fát!

Kimennek az erdőbe, s mikor egy jó sűrű helyre érnek, azt mondja az ember Bandinak:

- Te csak maradj itt, fiam. Vágj le egy-két szál fát, én meg továbbmegyek az erdő másik felébe, hátha ott még szebbeket találok.

Bandi nem szólt semmit, úgy tett, mintha ott maradna, de alig ment az apja tíz-húsz lépésre, ment ő is utána, el sem maradott mellőle.

Eleget okoskodott az ember, hogy így meg úgy, maradj ott, nézd ezt a szép fát, milyen szép; nézd ezt, még szebb az! Beszélhetett, akár a fekete földnek, Bandi nem maradott el mellőle.

Mit volt, mit nem tenni a szegény embernek, látta, hogy nem tud megszabadulni Banditól, nagy búsan hazaindult, Bandi meg mindenütt utána.

Amint megy, mendégél hazafelé, szembe jön vele egy ősz öregember, s kérdi:

- Hát kend miért olyan szomorú, földi?

- Hogyne volnék szomorú, öregapám - mondja az ember -, mikor ez az egy fiam van, s az is olyan kolontos.

- Egyet se búsuljon kend, adja nekem a fiát, én majd eszére térítem.

- Én jó szívvel odaadom - mondja az ember -, csak elmenjen kigyelmeddel.

Kérdi a fiától:

- No, Bandi fiam, elmennél-e ezzel az öregemberrel?

- El én, csak jó dolgom legyen.

Mondotta az ősz öregember:

- Ne félj, fiam, nálam jó dolgod lesz.

Azzal elváltak egymástól. A szegény ember ment hazafelé, Bandi is ment az ősz öregemberrel ellenkező irányba, keresztül a rengeteg erdőn. Három nap s három éjjel folyvást mentek, meg sem állottak.

Megszólal egyszer Bandi.

- Öregapám, adjon ennem, mert amióta hazulról eljöttem, még egy befaló falást sem ettem.

- Jól van, fiam - mondotta az ősz öregember.

Azzal benyúlt a zsebébe, kivett onnét három kenyérmorzsát, s Bandi úgy jóllakott abból, mintha három nagy kenyeret evett volna meg, akkorát, mint egy taligakerék.

Tovább mentek, mendegéltek, hát egyszer jön velük szembe két oroszlán. Megijedt Bandi szörnyűképpen; azt hitte, hogy most vége az életének. De az ősz öregember csak egyet pisszentett, s az oroszlánok egyszeribe visszahúzódtak a sűrűségbe. Aztán ismét felkerekedtek s tovább mentek, mendegéltek, rengeteg erdőből nagy pusztaságba értek; nagy pusztaság szélén tengernek partjára. Tengernek partján volt egy nagy nyárfa, arról leszakasztott az ősz öregember egy levelet, belédobta a tengerbe, s ím, halljatok csodát, a nyárfalevél egyszeribe csónakká változott.

Szépen beleültek a csónakba, hét nap s hét éjjel folyton-folyvást eveztek a tengeren, úgy értek a másik partjára, s amikor oda kiléptek, a csónak ismét visszaváltozott nyárfalevélné.

A tengernek ezen a partján is volt egy nagy nyárfa, s az ősz öregember a nyárfalevelet feldobta a többi levél közé.

Innét is továbbmentek, s egy rengeteg nagy szikla hasadékába értek, ott volt két mohaágy, abba szépen lefeküdtek.

Mondotta az ősz öregember:

- Feküdj le, fiam, aludj, mert reggel korán kelünk, s kezdődik a tanítás.

Lefeküsznek, s még alig pitymallott, fel is kelnek.

Aztán az ősz öregember előszedett mindenféle nagy könyveket. Azokból három nap s három éjjel folyton olvasott, magyarázgatott, de olvashatott, magyarázthatott, Bandi éppen olyan bolond, éppen olyan kolontos volt, mint annak előtte.

Mondotta az ősz öregember:

- No, látom, fiam, hogy így semmire sem megyek veled, majd másképp próbálom.

Elővett egy aranykalapácsot, s azzal mindennap koppintott egyet Bandi fejére. Ez így tartott fél esztendeig, s hát Bandiból olyan okos ember lett, hogy alig fért az okosság a fejében. Megtanította az öregember mindenféle tündérigékre, de még arra is, hogy kell a nyárfa ágából mindenféle drága süteményeket csinálni. Mikor aztán mindenféle mesterkedésre kitanította, azt mondotta az ősz öregember:

- No most, fiam, eredj isten hírével, próbálj szerencsét.

Három kenyérmorzsát adott Bandinak, s azzal útnak eresztette.

Megy, mendégél Bandi erdőkön-mezőkön által, s mikor megéhezett, csak megevett egy kis morzsát, s úgy jóllakott, hogy egy hétig mehetett vígan tovább. Mikor aztán megette mind a három morzsát, csak levágott egy nyárfaágot, földre csapott vele, s annyi drága jó sütemény volt előtte, hogy meg nem győzte enni.

No, telt-múlt az idő. Talán már egy esztendeje is elmúlt, kettő is, három is, hogy Bandi elvált az ősz öregembertől. Egyszer, amint egy rengeteg erdőn menne keresztül, lát egy kicsi házat. Be akar menni, de nincs az ajtón kilincs. Hát ha nincs, az sem baj. Eszébe jutottak a tündérigék, amelyekre az ősz öregember tanította, s azt mondta az ajtónak:

*Gingalló,
Szent ajtó,
Nyílj fel magadtól!*

Felnyílik az ajtó, bemegy a házba, s hát abban a házban nincs egyéb, csak egy asztal s az asztalon egy nagy könyv.

Az volt írva a könyv táblájára tündérbetűkkel:

A hétszépségű királykisasszony könyve

Felnyitja Bandi a könyvet, nézi, vajon mi van írva belé? Az volt beléírva, hogy annak a királynak, akinek most éppen az országában vándorol, olyan szép leánya volt,

mintha a világ legszebb hét leányából szőtték-fonták volna össze. Azért volt az ő neve: hétszépségű királykisasszony. Egyszer Kecskék, a kecskék királya elment a hétszépségű királykisasszonyhoz, s megkérte a kezét.

Hétszépségű királykisasszony nagyot kacagott:

- Mit, te förtelem! Még te mersz idejönni?! A legelső királyfiak kérték a kezemet, azoknak sem adtam. Eltakarodj a szemem elől!

Elment Kecskék nagy búval, bánattal, s nagy bújában, bánatában leugrott a legmagasabb szikla tetejéről, s meghalt szörnyű halálnak halálával. Megtudták a kecskék, hogy mi történt a királyukkal: összeállott tizenkettő, a legnagyobb s legerősebb.

Éjnek idején belopóztak a király palotájába, s mikor a királykisasszony aludott, szarvukra vették az aranyos nyoszolyát, s elnyargaltak vele, mint a fergeteg. Az volt írva tovább a könyvbe, hogy ettől a háztól hetvenhét mérföldnyire, aranyszínű föld alatt van még egy ilyen könyv, abban van megírva, hová, merre lett a hétszépségű királykisasszony.

Nem volt Bandinak maradása. Ment hegyeken-völgyeken átal, s addig meg sem állott, amíg azt az aranyszínű földet meg nem találta. Ott megállott, s azt mondta:

*Gingalló,
Szent ajtó,
Bűvös könyv,
Légy itt fönt.*

Abban a pillanatban megnyílt a föld, s kiemelkedett belőle egy nagy könyv. Annak is az volt írva a táblájára:

A hétszépségű királykisasszony könyve

Felnyitja a könyvet, olvasgat, lapozgat benne, s hát az van írva szép tündérbetűkkel, hogy a tizenkét kecske a hétszépségű királykisasszonyt elvitte Kecskék várába. Ott letették a várnak a hetvenhetedik szobájába. Kecskék anyja elaltatta örökre, s fel sem ébred soha, amíg olyan ember nem vetődik oda, aki tündérigékkal szól hozzá.

Hiszen Bandinak sem kellett egyéb, megfordult, s ment egyenest a hétszépségű királykisasszony apjának az udvarába. A király már kihirdette volt ország-világ előtt, hogy annak adja leányát s egész királyságát, aki visszahozza. Próbálták azt királyfiak, hercegek, minden rendű-rangú legények, de egy sem találta meg a hétszépségű királykisasszonyt. Pedig bejárták az egész világot. Keresték víz alatt, föld alatt, keresték a levegőégben, keresték mindenütt, de nem akadtak a nyomára. Akkor ért a király udvarába Bandi, s ajánlotta magát, hogy ő, egy élete, egy halála, de valahol a királykisasszonyt megtalálja.

- Jól van, fiam - mondotta a király -, kilencvenkilencen már megpróbálták, s nem találták, te vagy a századik, hátha neked szolgál a szerencse.

Adott a király alája aranyszőrű paripát, a legszebbet a méneséből. Ezüstöt, aranyat elegendőt, hogy ne legyen pénzben hiányossága.

Elindult Bandi, repült az aranyszőrű paripával, mint a madár. Hetedik nap megérkezik Kecskébak várához, s hát, teremtöm, volt azon kapu száz is, ajtó ezer is, de egyen sem volt kilincs. Megáll Bandi egy ajtó előtt, s azt mondja:

*Gingalló,
Szent ajtó,
Nyílj fel magadtól!*

S fölnyílt nemcsak az az ajtó, amelyik előtt állott, fölnyílt a többi is; fölnyíltak a kapuk is, megvilágosodott az egész palota, ragyogott, tündökölt, mint a gyémánt, minden szögletje. Aztán elindult, s ment végig a szobákon; be a hetvenhetedikbe. Ott feküdt a királykisasszony aranynyoszolyában. Fehér volt, mint a lilium, de olyan szép, mintha nem hét, de hetvenhét szép leányból szőtték-fonták volna össze. Bandi megállott a nyoszolya előtt, rávetette szemét a hétszépségű királykisasszonyra, s azt mondotta csendesen:

*Gingalló,
Szent ajtó,
Kelj fel nyoszolyádból!*

S ím, egyszerre felnyitotta szemét a hétszépségű királykisasszony. Reá nézett, arca, szeme mosolygott, aztán fölkel a nyoszolyából, megölelte a legényt, s azt mondta lelkes szóval:

- Te léssz nekem, te léssz, az én hites párom!

Mindjárt fölkaptak az aranyszőrű paripára, s meg sem állottak hazáig. Volt otthon öröm, de milyen nagy! Egyszeribe lakodalmat laktak, lakodalom után tojásbéjba kerekedtek, a Tiszán leereszkedtek; Tisza partján egy helyt kikötöttek, s addig-addig jártak-keltek, míg a Bandi apját s anyját meg nem találták. Vitték magukkal az országukba. Bezzeg azután volt jó dolguk, sóra, fára nem volt gondjuk.

Még ma is élnek, ha meg nem haltak.

